

**DIMITRIS DIMITRIADIS, «El drama de l'univers»,
publicat dins *Le Théâtre en écrit. Les Solitaires
Intempestifs*, 2009. (Traducció: TNC)**

Per *poeta teatral*, no només entenc algú que escriu bé, ni algú que posseeix certes facilitats innates, com la d'escriure diàlegs, ni fins i tot aquell que és capaç de construir una obra de teatre; tampoc no entenc un tècnic del teatre, i encara menys algú que respon a les exigències d'un mercat teatral, el qual reivindica que es disminueixi contínuament el nivell artístic del fet escènic; hi entenc algú que concep el fet teatral d'una manera que cap dels que participen en una representació no el pot concebre com *ell* i abans que *ell*. Aquesta capacitat de captar els fonaments és l'obra del poeta, quan per a *ell* es tracta de capturar l'indicible, de penetrar-ne la visió, ja que *ell* es troba, per la seva naturalesa poètica, més a prop d'*ell* que ningú altre
DEL MOMENT INAUGURAL DEL FET TEATRAL.

Aquest moment, és la visió de l'indicible. [...]

Com que el poeta del teatre té la visió de l'indicible i per tant intenta fer visible als altres aquell indicible, i atès que

és ell qui, en conseqüència, precedeix tots els altres a l'hora de captar els fonaments del fet teatral gràcies a la seva naturalesa i la seva posició, per totes aquestes raons el teatre no només és l'art de l'indicible, sinó també de *l'invisible*; és, a més, l'art de *la realització de l'irrealitzable*; ja que el poeta del teatre, transmutant allò indicible i invisible en teatre dicible i visible, tendeix a aconseguir la seva temptativa, donat que es mou i es commou en l'espai de *l'absolut carnal*. Aquest absolut, la pràctica teatral —parlo de la seva forma més evolucionada, més intel·ligent, més admirable— mai no el podrà assolir, i encara el podrà menys esgotar encerclant-lo i supervisant-lo, fins i tot en els casos més rars, més excepcionals, els casos en què una certa forma d'absolut esdevé l'objectiu que anima una companyia teatral que té uns membres que es consumeixen donant el màxim d'ells mateixos per aquest absolut.

L'espai del text poètic teatral és l'espai de l'absolut carnal, ja que el text, en la seva dimensió completa, en la seva totalitat, no és només el món de les paraules visibles i audibles, no és només la matèria palpable —allò que constitueix el seu costat carnal; el text també és *un univers*

*invisible, no-escènic, que no pot esdevenir escènic, un univers potser també anti-escènic però destinat a la representació, un univers del qual es treuen les paraules i que constitueix allò que proporciona il·limitadament la poesia teatral —allò que constitueix el seu costat absolut.
[...]*